

»No, lepa hvala!« zavrne ona.

»Gospod, vi ste nesramni!« zakliče kolésar, ki ves dan ni izpustil Tonice.

»Kdo pa ste vi?« vpraša Kobal jezno.

»To je moj ženin!« zavrne Tonica jezično.

Rokec bi bil v tem najrajši iz nova padel v gnojnico.

Daljšega razgovora ni bilo, zakaj naš junak je izginil s kravjim pastirjem na Balantov pòd, in družba pod orehom, ki ni mogla iz tihega smeha, videla je le, kakó je pastir škafoma nosil vodo v tiho shrambo, kjer si je poiskal Kobal svoje zavetje.

Odtod ga ni bilo na dan; v pozni nôči šele se je peljal na Balantovem vozu domóv, ves opravljen v krčmarjevo deloma hodno obleko. Poleg sebe je imel nesrečno koló in debelo culo, ki je še vedno pričala o njega nezgodi.

Kaj naj še povém?

Da je hudobnega Nejčeta še tisti večer zadela zaslužena kazen.

Domóv prišedši, preiskal je Kobal kolesno zavornico in našel žebelj, katerega je očito zlá roka zateknila pod peró, ki drži zavornico; zató je ni bilo móči pritisniti na platišče.

Kdo drugi bi bil to storil kakor Nejče? Tisti večer še je moral iz hiše. Da ni morala Urša za njim, prihajalo je le odtod, ker Rokec o nje sokrivdí ni bil prepričan in ker je je bil prenavajen.

»Je li naš junak še vedno — samec?« vpraša menda kdo ali katera.

Vedno še, in sedaj trdi celó večkrat nego prej, »da je bolje, ako ostane človek — takó.«

Studenec bistri, tēci . . .

Studenec bistri, tēci,
Poživljaj veli cvet,
Usèhnil je pred solncem
Ravnine pisan svet.

A tudi ti iz srca,
Le tēci, rdeči vir,
Poživljaj upe vele,
Privabi v prsi mir.

Življenja suša upe
Dobila je v oblast;
Le tēci, pesmij vrelec,
Oživi novo rast!

y.

